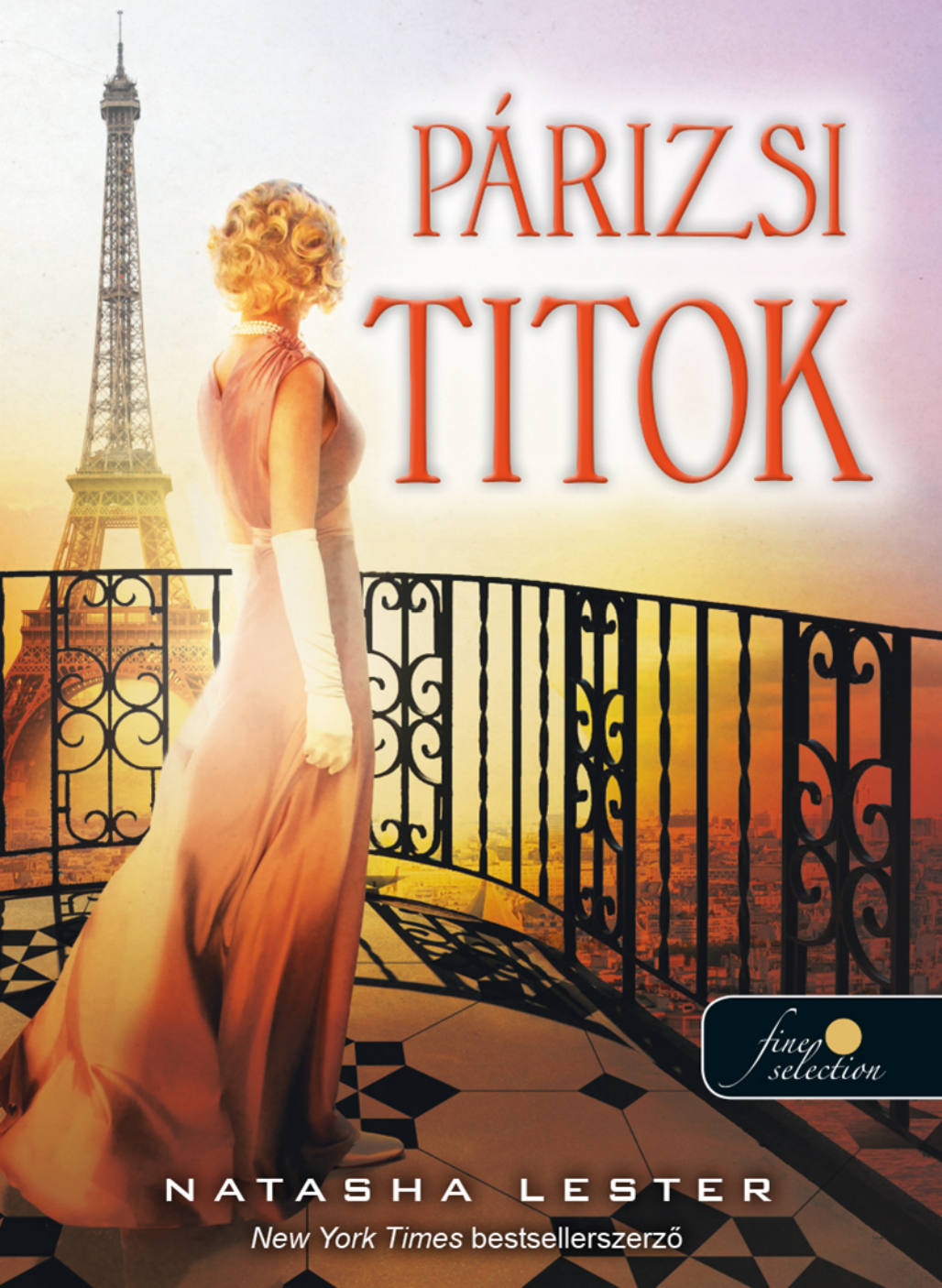

*Egy felbecsülhetetlen értékű DIOR-kollekció csodás története,
ami a barátságról, a szerelemről és az áldozatról szól.*

PÁRIZSI TITOK

*fine
selection*

NATASHA LESTER

New York Times bestsellerszerző

NATASHA LESTER

PÁRIZSI TITOK

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2023

*Audrey-nak, életem sötét hajú hősnőjének.
Számodra nincs határ. Remélem, mindig hinni fogsz ebben.*

Prologus

Párizs, 1947. február 12.

A Montaigne sugárút 30. szám alatti impozáns sorházban éppen Margaux Jourdan öltöztetik. Ráségítenek egy csípőpárnákkal alábélelt, peplummal díszített, elefántcsontszínű santungkabátkát és egy pliszírozott, fekete gyapjúszoknyát, ami meglepő módon egészen lábszárközépig ér. Felesleges anyaggazdálkodásnak számít ez egy fejadagokhoz szokott, háborúból ocsúdó világban. Az öltözeteket egy nyakba akasztott gyöngysor, egy széles karimájú kalap és egy pár fekete kesztyű teszi teljessé. A fedetlenül hagyott női kéz még a szent dolgokat sárba tipró háború után is tabu.

Madame Raymonde úgy forgatja maga előtt Margaux-t, mintha egy zenélő doboz balerinája lenne, és csak egyszer enged meg magának egy elismerő bólintást. Aztán int, hogy Margaux lépjen ki a fülke ajtaján, a közönség elé.

Így mutatja be Margaux Dior később ikonikussá váló *Bar-kosztümjét* a gyanútlan világnak.

A fényűző szalonban elegáns párizsiak ülnek szorosan, egymástól alig egy lélegzetvételnnyire. Köztük olyan nagyságok, mint Jean Cocteau, Michèle Brunhoff a *Vogue*-tól vagy Marie-Louise Bousquet a *Harper's Bazaar* magazintól. Még a fal mellett és a lépcsőnél is állnak. Hatalmas érdeklődés övezi ezt a divatbemutatót, amin még a nyereszkeskedő jegyzérek is keresni akartak, és többért adták a jegyeket, mint amennyiért vajat kapni a feketepiacon.

A szalonban a gyöngyházszürke és a fehér visszafogott árnyalatai uralkodnak, de olyan diszkrétetek, mint egy rejtett cipzár. A XVI. Lajos korát

idéző kerek támlás, párnázott székek, a Fontange-stílusú aranyozott képeretek és a boldog békeidőkbeli antik csillárok mintha mind azt hirdetnék, hogy az itt jelenlévők egy fontos pillanatnak lehetnek szemtanúi. A csapkodó legyezők hangja, akár egy megelőlegezett taps. A Gauloises cigaretta füstje és a parfümillat mindent áthat, a levegő várakozástól nehéz. Az izgalom szinte tapintható.

Margaux, végigvonulva a sorok között, elragadtatott sóhajokat hall. Látja a kíváncsiságtól megnyúlt nyakakat, az önkéntelenül is megránduló kezeket, amik legszívesebben végigsimítanának homokóra alakot rajzoló kabátkáján. A ruha bemutatása után ismét áthalad a szürke szaténfüggönyön, ami mögött ott áll Christian Dior – az ember, aki varázslóként bánik az anyaggal, és akinek a kreációi új magasságokba emelik a divatot. Ha majd nyolcvan év múlva valakinek mondania kell egy divattervezőt, az ő neve hangzik el először. De ez most még messze van.

Christian mosolyogva néz Margaux-ra. A bemutató megy tovább. Mondani sem kell, hogy a ruhák lenyűgöző sikert aratnak, a látvány magáért beszél.

A show végére tartogatott legnagyobb dobás természetesen egy menyasszonyi ruha. Margaux meg sem moccan, miközben ismét öltöztetik. Amikor újra a közönség elé lép, mindenkinek eláll a lélegzete, mintha elfogyott volna a szalonban a levegő. Margaux úgy fest, akár egy virágzása teljében pompázó fehér rózsza. Maga a tökély – legalábbis ezt az illúziót kelti terjedelmes, bő szoknyája, a tengernyi, tékozlóan áradó selyem, ami elfeledteti az emberekkel a sovány esztendőket –, ám a derékbőség mindössze ötven centi, amit minden Christian Dior-modelltől elvárnak.

Persze a nézők egyike sem tudja, hogy Margaux csak azért rendelkezik ilyen derékkel, mert éveken át éhezett. Ez még annak a kornak az öröksége, amikor egy ilyen ruha megjelenése olyan sokkot okozott volna, mint az, ha nyugaton kel fel a nap. De senkinek sem jó az, ha eszébe jut, amit már soha nem lehet meg nem történné tenni, így Margaux a járására koncentrál. Elég lassan lépdél ahhoz, hogy a tömegben tudatosuljon, hogy rendkívüli dolgot lát, ahhoz pedig elég gyorsan, hogy túlságosan is hamar eltűnjön a szemük elől, óhatatlanul vágyakozást ébresztve a szívekben.

Hátul, a sok ember között alig fér el a hatalmas szoknyában, meg is löki az egyik fehér színű álló hamutartót. Rajta kívül viszont senkinek nem szúr

szemet, hogy kiömlik belőle a hamu. Ahogy az sem, hogy odakint mínusz tizennégy fok van, és Párizs majd megfagy a háború utáni árammegszorítások és a szénhiány miatt. Christian menyasszonyi ruhája minderre a feledés fátylát borítja.

A szalonban, alighogy Margaux kivonul, dübörgő tapsvihar támad. Még a holtakat is felébresztené. Margaux azonban tudja, hogy az ő halottait már soha semmi nem ébreszti fel.

A manökenek újra kimennek a közönség elé, és felsorakoznak. Christian – vagy ahogy Margaux és néhány közel álló szólítja: Tian – meghajol, és fogadja a gratulációkat.

Azután Margaux-hoz lép – aki még mindig a menyasszonyi ruhát viseli, annak ellenére, hogy soha nem lesz belőle menyasszony –, ajkához emeli a kezét, és megcsókolja.

– *Magnifique* – mondja.

Christian húga, Catherine Dior pedig megcsókolja Margaux arcát.

– Valóban csodálatos voltál, *chérie*.

Carmel Snow, az amerikai *Harper's Bazaar*tól tűnik fel mellettük, és elragadtatottan simít végig Margaux selyemszoknyáján.

– Christian, kedves – mondja –, a ruháid teljesen új stílust képviselnek!

És Margaux tudja, mintha csak hirtelen látná a jövőt, hogy ezentúl így fogják emlegetni Christian kollekcióját. „New Look”-ként, azaz „új stílus-ként” – egy új világban.

Egy olyan világban, ahol a halál, a veszteség és a szívbe markoló fájdalom a múlt homályába vész, és nem kínozza, gyöttri, marcangolja szüntelenül az ember lelkét. Nem lesz többé része a mindennapi életnek, nem úgy, mint az utóbbi háborús években. A *New Look* tökéletesen alkalmas lesz rá, hogy mindent elfeledtessen azzal a nemzedékkel, amelyik túlélte a háborút, és semmire sem akar emlékezni belőle.

Margaux az egyetlen, aki emlékszik. Skye és Liberty, Nicholas és O'Farrell mind eltűntek, csak mindegyikük másképp. Soha többé nem fogja ki-ejteni a nevüket senki előtt. Senki sem akarja hallani az áldozatok nevét. Mint ahogy azt sem akarja észrevenni senki, hogy Margaux is áldozat, azért ilyen vékony a dereka.

Catherine belekarol.

– Tessék, *chérie*! Emeljük poharunkat a... – Tétovázik. – A jövőre?

Ez után a szó után mindig ott áll majd egy kérdőjel. Margaux ezért nem is inna rá soha. Ő inkább mindannyiukra emeli a poharát – magára, Catherine-re, Skye-ra, Libertyre, Nicholasra és O'Farrellre. Közben érzi, ahogy a lelkek köré gyűlnek, és ott vannak vele, akárcsak éjjelente az álmaiban. De mint ahogy legutóbb sem, úgy most sem tehet értük semmit. Csak annyit, hogy pezsgőt iszik, mosolyog, és a *New Look* kapuján át belép ebbe a szörnyű, új világba, amit nem is ért.

1. RÉSZ

Skye

„...egy ilyen magányos életben csak ritkán vannak olyan pillanatok, amikor egy másik lélek a miénkhez simul, mint a csillagok, amelyek évente egyszer súrolják a földet. Ilyen szerencsés együttállás voltunk én és Daidalosz.”¹

Madeline Miller: Kirke

¹ Fordította: Frei-Kovács Judit, General Press Könyvkiadó, 2019

Egy

Cornwall, 1928. augusztus

– *K*ilátszik a bugyid! Skye Penrose, miközben cigánykerekezve parádézott a porthlevenen mólón, tudta, hogy más tízéves kislány egy ilyen mondat hallatán azonnal megállna, és megigazítaná a szoknyáját. Ő viszont irányt váltott, két tökéletes cigánykerékkel a megjegyzést tevő fiú előtt termett, és ugyanezzel a lendülettel lerántotta a fiú nadrágját. Még egy gomb is lepattant róla, ha nem több.

– Neked meg a gatyád! – nevetett az arcába, majd dühös visszavágásra számítva éppen menekülőre fogta volna, de látta, hogy a fiú teljesen lefagyott: a szeme tágra nyílt, a szája olyan szép, kerek O-t formázott, hogy ha lett volna nála, Skye behajíthatott volna rajta egy tejkaramellát. Így aztán mosolyogva bemutatkozott neki: – Skye vagyok.

A fiú helyrerántotta a nadrágját, majd hebegve megszólalt:

– Nicholas Crawford. Részemről a szerencse.

Furcsán, tagoltan beszélt, szokatlan helyekre helyezve a hangsúlyt, így ez a szokványos üdvözlési forma is furcsán hangzott a szájából.

– Szerintem, ha barátok leszünk, nem jó, ha az egyikünk többet tud a másikról – mondta Skye. – Ezért muszáj volt látni nekem is az alsóneműdet.

Nicholas Crawford bólintott, mintha ez mindent világossá tett volna. Magasabb volt Skye-nál, haja sötét, szinte fekete, átható tekintete szürkés-kék, mint felhős napon a tenger. Tiszta, vasalt ruhát viselt, nem úgy, mint Skye, aki összepiszkolódott az állandó ugrabugrálásban.

– Barátok... – ismételte meg a fiú.

– De csak ha tudsz titkot tartani.

A fiú kíváncsian felcsillanó szeme most még kékebbnek tűnt.

– Milyen titkod van neked?

– Gyere, megmutatom! – mondta Skye, és kézen fogta. Nicholas habozás nélkül elindult. Nem tiltakozott, hogy szólnia kellene az anyjának, hová megy, nem mondta, hogy nem barátkozik egy olyan lánnyal, aki leszakította a nadrággombjait. Szaladt vele együtt, és tartotta az iramot is, noha az akcentusából és a modorából ítélve valahonnan messze Cornwalltól származhatott. Egy olyan helyről, ahol valószínűleg nem futkározik csak úgy, szabadjára engedve egy gyerek. A városháza előtt bekanyarodtak jobbra, és a parti homokban futottak tovább, egészen egy áthatolhatatlannak tűnő sziklafalig.

– Itt átbújunk! – mondta Skye egy hasadékra mutatva, amin épp csak átférhettek.

A fal túloldalán Nicholas szája megint csodálkozva elnyílt, és a lány tudta, hogy teljesen le van nyűgözve, ahogy azt remélte is.

– Még soha senkit nem hoztam el ide – vallotta be neki.

– És engem miért?

A lány hirtelen nem is tudta, hogyan fogalmazza meg. Mondja azt, hogy még életében nem látott ilyen tágra nyílt, csodálkozó tekintetet? Furcsán vette volna ki magát.

– Gondoltam, hogy neked tetszeni fog – felelte.

A tenger felé fordultak, hogy gyönyörködhesenek a fehéren tajtékzó hullámokban, ahogy a tőlük balra magasodó sziklának csapódtak az öböl kanyarulatánál, ahol aztán a szélről védve magukban forttyogtak tovább a félelmetes kalandokat ígérő sötét barlang előtt.

– Ez az én birodalmam – mondta büszkén Skye. – Látnod azt a házat odafele? – A sziklatetőre mutatott, amin a partvidéki időjárás viszontagságai val dacolva egy házikő kapaszkodott, rendületlen erővel. – Ott lakunk mi. A mama, a húgom meg én. Csak a sziklafal hasadékán át lehet ebbe a sziklaöbölbe jutni, vagy a háztól idevezető ösvényen. Szóval ez a hely az enyém. És most már a tiéd is.

Nicholas elgondolkodva ráncolta a homlokát. A keze a zsebébe vándorolt, és elővett egy zseborát.

– Ha te megosztod velem az öblödet, én is megosztom veled ezt – mondta, és átnyújtotta neki. – Apámé volt. Előtte meg az ő apjáé.

Skye végigsimított az ujjával a gravírozott aranyfedélen, majd felnyitotta. A számlapon tiszteletet parancsoló római számokat látott, és egy furcsa, torz félholdat.

– Hol van az apád? – kérdezte.

– Odafent – mutatott Nicholas az égre.

– Nem kell osztoznod ezen.

Skye visszaadta a zsebórát, mert megértette, hogy a fiúnak ez a legértékesebb kincse.

– De én meg akarom osztani veled. Hetente egy napra a tiéd lehet.

A hangja határozottan csengett. Ez a jól öltözött fiú, akiről lerítt, hogy életében nem járt még a cornwalli tengerparton, igencsak erős akarattal bírt. És gyorsan tudott futni. És tetszett neki az ő sziklaöble.

– Ez azt jelenti, hogy holnap vissza kell jönnöd érte – mondta Skye.

A fiú bólintott.

– Megnézéd a barlangot belülről is?

A fiú ismét bólintott.

Skye a sziklatetőn állt Nicholas zsebórájával a kezében, amit zsebkendőbe bugyolált, hogy vigyázzon rá. Újdonsült barátját figyelte, amint átréseli magát a sziklafal hasadékán, majd a lábát szedve a süppedős homokban egyre távolodik. Mielőtt befordult volna a város felé, még visszanézett rá, és búcsút intett. Skye gyorsan cigánykereket vetett, hogy megmosolyogtassa. Azután bement a házba. Már lehetett vacsorázni.

A húga, Liberty, aki egy évvel volt fiatalabb nála, rögtön lecsapott rá.

– Hol voltál? – nyafogta.

– Lent, a parton – felelte Skye.

Liberty erre gúnyos fintorral húzta el a száját.

– Mindig a parton vagy.

– Ha tudod, meg is kereshetnél volna.

– Éhes vagyok.

Mielőtt Skye jelezte volna, hogy akkor helyett, hogy őt nyaggatná, a konyhában kellene keresgélnie, Liberty vállá felett megpillantotta az

asztalra készített *Kígyók és létrák* társasjátékot. A táblán arany-zöld kígyók tekergöztek a vásott kölykökként ábrázolt gyerekek felé, és Skye gyomra ugyanúgy összerándult, mintha ő lenne az egyik. Mert megígérte Liberty-nek, hogy délután társasoznak. Csakhogy a nagy izgalomban, hogy talált valakit, aki – ellentétben a húgával – ugyanúgy odavan a sziklaöblért, mint ő, megfeledezett az ígérteréről.

Liberty követte Skye pillantását, majd abban a pillanatban az asztalhoz ugrott, és lesöpörte a társast. A dobókocka nagyot koppant a padlón, ami egy pillanatra elnyomta a szomszéd helyiségből kiszűrődő beszélgetés halk moráját, ahol az anyjuk az egyik ügyfelével társalgott.

– Készíték neked egy csésze teát – mondta Skye. – Aztán játszhatunk.

Liberty először nem válaszolt, és Skye azt hitte, hogy mindjárt felmasírozik a szobájába, és szokásához híven duzzogni kezd, de aztán bólintott, és a béke átmenetileg helyreállt. Játsoztak, teázgattak, és Skye nem szólt semmit, amikor Liberty, hogy az egyik létrát elérve előnyhöz juthasson, elszámolta a mezőket. Nem szólt akkor sem, amikor a húga azt állította, hogy ő számolta el magát, és emiatt vissza kellett csúsznia egy kígyón. Liberty nyert.

Másnap reggel Skye már hajnalban felébredt. Fürdőruhát vett, és miközben a nappali ablakfülkéjében ülve imádott óceánjában gyönyörködött, türelmetlenül várta Nicholast. Vigyázva szorongatta kezében a zsebórát, és magában sürgette a fiút, hogy az illendőséggel mit sem törődve jöjjön azonnal, noha még a reggelihez is túl korán volt. Amikor Liberty egy órával később lejött a szobájából, dühösen pillantott fürdőruhás nővéreire, és aljas módon bele akart rúgni, de neki már nagy gyakorlata volt abban, hogy kitérjen előle.

Ekkor kopogtak az ajtón. Skye felragyogott. A fiú is jobban kedvelte az öblöt annál, mint hogy megreggelizzen.

– Nézd már meg, ki jött, drágám! – szólta ki az anyja a konyhából, ahol az ütött-kopott, kék Royal Windsor sparhelt előtt egy fazéknyi zabkását kavargatott. – Tíz előtt nem várok senkit.

Skye kirohant a folyosóra, és szinte feltépte a bejárati ajtót. Nicholas állt előtte, de nem egyedül volt, hanem egy nővel, akinek a keze birtoklóan szorongatta a fiú vállát. Skye ragyogó mosolya tovatűnt.

- Ez az a lány? – kérdezte a nő.
- Ő Skye – válaszolta Nicholas.
- Beszélni szeretnék az édesanyáddal – mondta a nő.
- Tessék csak! – invitálta be udvariasan a lány.

Ahogy szélesre tárta az ajtót, a színes üvegű olajlámpások fénye – túl messze laktak a várostól ahhoz, hogy legyen villanyuk – pislákolni kezdett a nővel együtt beáramló baljóslatú fuvallattól.

A konyhában, mint mindig, most is füstszag, francia cigaretta és kávé szaga terjengett. Vanessa Penrose hátrafordult, hogy üdvözlje a látogatókat. Káprázatosan fodrozódó hosszú, fekete, hímzett selyemköntösben tündökölt, aminek ejtett, bő ujjá és mély nyakkivágása vonzotta a tekintetet. A Nicholas mellett álló nő úgy bámult rá, mintha végig-cigánykerekezett volna az egész házon, és kilátszott volna a bugyija.

– Kérsz reggelit? – fordult Vanessa Nicholas felé, mire a nő levette a tekintetét a köntöséről. – Biztosan te vagy Nicholas – folytatta. – Skye mesélt rólad. Vanessa vagyok, vagy Mrs. Penrose, ha úgy tetszik. Szeretted a zabkását?

Nicholas végre elmosolyodott.

– Igen.

– Nem szereti – felelte a nő.

– De igen, és éhes is vagyok – közölte Nicholas ugyanazzal a csendes határozottsággal, amit Skye akkor is kihallott a hangjából, amikor az ajtóban állva bemutatta: „Ő Skye.”

– Skye mindig farkaséhesen ébred – vette újra magához a szót Vanessa –, ami azt jelenti, hogy reggeli nélkül egy lépést sem tud tenni. Úgyhogy kénytelen is leszel csatlakozni hozzánk.

Skye felkuncogott, Nicholas pedig asztalhoz ült.

– Finella Crawford vagyok, és a maga lánya tartozik az unokaöcsémnek egy bocsánatkéréssel. – Nicholas nagynénjének a hangja olyan volt, akár egy horgászhorog: éles és kiválóan alkalmas rá, hogy mély sebet ejtsen. Az akcentusa megegyezett Nicholasével, de az ő szájából inkább irritálónak, mintsem érdekesnek hatott. – Tönkretett egy kifogástalan nadrágot, és ellopott egy nagyon értékes tárgyat – folytatta a fiú nagynénje.

Skye az asztal alá nyúlt, és Nicholas kezébe nyomta a zsebórát, remélve, hogy ez majd segít.

– Köszönöm – suttogetta a fiú.

Vanessa kivett egy narancsot a tálból, félbevágta, kifacsarta. A levét áttöltötte egy pohárba, és Nicholas elé tette.

– Skye mondta is, mi történt a nadrággal. A gombokat tudom pótolni. De a lányom nem lop.

– Téved. Ellopta az unokaöcsém zsebóráját, amit még a megboldogult apja, a bátyám hagyott rá.

A nagynéni törölgetni kezdte a szemét egy zsebkendővel, de Skye úgy gondolta, hogy csak túlzottan beleéli magát a színészi játékba.

– Az óra nálam van – mondta Nicholas, és felmutatta.

– Rejtély megoldva. – Vanessa kifacsart még egymás után három narancsot, aztán leült.

– Bocsánatot kérek, amiért leszakítottam a nadrággombokjaidat – mondta Skye Nicholasnak, elővéve a legjobb modorát.

– Skye nincs jóban a gombokkal. Ahogy a sima haj sem a tengeri levegővel – szólalt meg ismét az anyja, és Finella szélfüttá loboncára pillantott.

Nicholas nagynénje témát váltott.

– Azt beszélük, hogy maga látja a jövőt.

– Így igaz – felelte Vanessa.

– A sógornőm igénybe venné a szolgáltatásait. – A szavak úgy tolultak ki Finella száján, mintha már a gondolattól is a hányinger kerülgetné. – Hatalmas veszteség érte. A férje, Nicholas apja meghalt. New Yorkból hoztam őt ide, a szülőföldre, orvosi utasításra. Tengeri levegőre és pihenésre van szüksége. Látva, hogy min ment keresztül, hajlandó vagyok támogatni ezt a szeszélyét.

Skye anyja alaposan megöntöztette Nicholas zabkását mézzel. Liberty nagyot nézett a mennyiség láttán, és már éppen szóvá akarta tenni, amikor észrevette, hogy Skye mérgesen rázza rá a fejét. Az a méz a Nicholasszal való szolidaritást fejezte ki, amiről egyelőre hallgatniuk illett. Ahogy Nicholasnak, úgy Skye-nak és Libertynek sem volt apja.

– Fogadom a sógornőjét, feltéve, hogy nem tiltja el Nicholast a lányomtól – közölte Vanessa. – Én úgy látom, jó hatással vannak egymásra.

Nicholas nagynénje ebbe egy biccentéssel beleegyezett, majd az ajtó felé fordult, hogy induljon, meg is feledkezve az unokaöccséről. A kínos helyzetet Skye kiáltása oldotta fel:

– Vacsorára otthon lesz!

Az elkövetkező hónapban Skye bevezette Nicholast az ő kis birodalmába. A fiút, aki nála egy évvel idősebb, azaz tizenegy éves volt, és egy távoli, felhőkarcolókkal teli városból érkezett, megismertette egy másik világgal, ahol a sziklák között gyalogolós és remeterákok után lehet kutatni, és lesni, hogy kié iszkol el a leggyorsabban, ha lerakják őket a homokba. Ahol kagylókat és csészecsigákat szedegethetnek a kövekről, miközben a vízben, mellettük laskafogók gázolnak; és ahol porceláncsigákat lehet találni, icipici kis barackszínű csodázmányokat, amiket nem is olyan könnyű észrevenni, ezért Skye gyűjteménye legértékesebb darabjaiként tekintett rájuk.

Kezdetben Liberty is csatlakozott hozzájuk. Szaladt utánuk ő is lefelé, a sziklaöbölbe vezető ösvényen, miközben folyamatosan alkudozott a nővérével.

– Megígérem, hogy nem rúglak meg többször, ha otthon maradsz és velem játszol.

– Gyere inkább, játssz idekint! – felelte Skye, tudva, hogy többnyire úgyis kitér majd a rúgások elől, és a nyár amúgy sem arra való, hogy a házban kuksoljanak.

De Libertyt nem érdekelték a sziklamedencék meg a kagylók. Leült a homokra, háttal a nővérének, és dühösen meredt Nicholasra, amikor a fiú neki akarta adni a legnagyobb és egyben a leggyorsabb rákot, hogy versenyeztesse.

Előbb-utóbb aztán Skye megfeledkezett Libertyről, és csak órákkal később tűnt fel neki, hogy már visszament a házba beszélgetni a babáival, akik mindannyian többre becsülték a teapartikat a csészecsigáknál.

Egyik reggel Liberty különösen idegesítő volt, miközben mentek le a partra.

– Ne hagyjatok egyedül! – nyafogta szünni nem akaróan.

– Nem leszel egyedül, ha velünk jössz – érvelt Skye.

Liberty így is tett, de a homokba érve fogott egy rákot, és bedugta Skye fürdőruhájának a hátuljába. A rák ijedtében meg is csípte Skye-t.

– Szörnyeteg vagy! – üvöltött Skye a hűgára.

Liberty erre egy marék homokot vágott az arcába, majd könnyekben tört ki, és hazaszaladt.

Skye hosszan nézett utána. A homokszemcsék ugyanúgy bántották a szemét, mint a szavak, amiket a hűgára kiabált, a lelkiismeretét. Két *Kígyók és létrák* társast is játszik vele este, fogadkozott magában.

– Menjünk be a barlangba! – mondta aztán Nicholasnak.

A fiú bólintott, és követte.

A barlang mélyén, ahol a legsötétebb volt, hanyatt feküdtek. Néhány pillanatig hallgattak csak, aztán mesélni kezdtek... olyan történeteket, amiket fényes nappal nem lehetett volna elmondani. Nicholas története az apjáról szólt, aki az „érzelmi túlterheltségbe” halt bele, bármit jelentsen is ez. Aztán az anyja is elszenvedett egy másfajta „érzelmi terheltséget”, ami először ágyának döntötte, aztán visszajuttatta ide, Angliába – ahol a házassága előtt élt –, ahelyett, hogy feljuttatta volna a férjéhez.

– Így most a nagynéném gondoskodik rólam. Anyám ki sem teszi a lábát otthonról, most is csak azért, hogy anyáddal jósoldasson magának – fejezte be Nicholas a történetét, és Skye hallotta a hangján, hogy gyűlöli ezt az egész helyzetet: az apja elvesztésétől kezdve az anyahiányon át a nagynénje gyámságáig mindent.

Majd a Penrose-ok gondoskodnak Nicholasról, fogadta meg magában. De előbb el kellene mondania neki, kik is azok a Penrose-ok.

– Egy gyerek sem akar játszani velem. Sem Libertyvel – mondta. – Azért nem, mert a mama jósol. – Egy széllokés süvített be a barlangba, arra kényszerítve Skye-t, hogy még több mindent eláruljon. – És mert nekünk nincs apánk. Nem úgy nincs, ahogy neked. Nekünk soha nem is volt. A mama soha nem volt férjnél. Pedig elvileg házsnak kellene lenned, ha gyereked van.

A rosszmájú felnőttek és a csúfondáros gyerekek tudatosították Skye-ban, hogy az apjuk hiánya szégyellnivaló. Meghalni hősies dolog; pusztán csak hiányozni, az szentségtörés.

Nicholas erre azt felelte:

– Nekem tetszik az, hogy a mamád jóslással foglalkozik. A mamád is tetszik. És a barátom vagy.

Nem sokkal később Skye beavathatta Nicholast a legeslegjobb dologba. Egy kora reggelen Vanessa elvitte őket egy nagy, füves területre, ami repülőtéreként szolgált, és rámutatott egy *de Havilland Gipsy Mothra*.

– Gyönyörű nap van a repüléshez – mondta.

– Repülés... – ismételte meg a szót Nicholas, tekintetét az előttük álló, vászonborítású kétfedelű gépre szegezve.

– Mehetsz te először – mondta neki Skye.

– Ne hagyjatok itt egyedül! – durcázott Liberty, de Skye-nak esze ágában sem volt a kocsiban ücsörögni a testvérével, aki utál repülni. Ehelyett futott a döcögve guruló gép mellett, míg az égbe emelkedett. Nicholas, hogy védje magát a hidegtől, sisakban, sálban és kabátban integetett neki a nyitott pilótafülke első üléséről, míg Vanessa mögötte, a műszerfalnál ült.

Aztán Skye következett. A Moth felszállt, ő pedig átvette felette az irányítást; az anyja hat hónappal azelőtt kezdte el tanítani. Most is a beszélőcsővön keresztül kapta tőle az utasításokat, ami összekötötte az elöl és a hátul ülőt, noha Skye-nak már alig volt szüksége segítségre.

Tett egy fordulatot, aztán, ahogy azt már annyiszor látta az anyjától, belerepült egyenesen a szélbe. Teljes gázt adott, majd még tovább emelkedett, függőlegesen felfelé, míg a gép a hátára fordult, és ő átadta magát a halálbukfenc gyomorszorító izgalmának.

Hallotta Vanessa kissé meglepett hangját:

– Szólj, ha baj van!

De a Moth előre tudta minden mozdulatát. Skye a megfelelő pillanatban visszavett a sebességből, és úgy állította a szárnyak helyzetét, hogy visszatérjen vízszintes helyzetbe. A gép szelíd galambként ereszkedett alá, egy tökéletes kört írva le.

Skye legszívesebben végig-cigánykerekezett volna a szárnyon, előrukkolt volna még egy hajmeresztő mutatvánnyal, de már így is eleget borzolta az anyja idegeit. Hagyta, hogy Vanessa átvegye hátul az irányítást a leszálláshoz.

Amikor leállt a gép, az anyja kihúzta az ülésből, és azt mondta:

– Nem tudom, hogy most megszidjalak, vagy nevessek egy jót.

– Neves! – felelte Skye, aztán odaszólt Nicholasnak: – Láttál?

– Te voltál az? – kérdezett vissza a fiú ámulattal a hangjában.

– Egészen biztosan az én lányom volt – mondta Vanessa. – Meg akarta mutatni nekem, hogy már nagyon is készen áll az önálló fel- és leszállásra. Jövőre talán már te is bukfencezel egyet a levegőben, Nicholas.

Nicholas mindkét kezét a repülő szárnyának vászonborítására tette.

– Szerinted képes lennék rá? – kérdezte.

– Majd én megtanítalak – felelte Vanessa. – Szerintem megfelelő habitusod van a repüléshez. A higgadt józanság sokkal fontosabb, mint a merész-ség, bármit gondol is erről Skye. Meggyőződésem, hogy te is taníthatnál neki ezt-azt.

– Szerintem nincs az az ember, aki tanítani tudna neki bármit is – válaszolta Nicholas.

Vanessa felnevetett, beleborzolt a fiú hajába.

– Attól tartok, sajnos igazad van – mondta.

A nyár egykettőre elrepült, az iskola pedig beleszólt a tengerparton töltött napjaikba és a repülőleckékbe is, de még az iskola is elviselhetőbb lett így, hogy Skye és Nicholas barátok lettek. Ez a tény már a legelső nap végén megerősítést nyert, amikor kísértálva az iskola kapuján, egy sereg gyerek fogadta őket, és megint csúfolni kezdték Skye-t:

– Boszorkány lánya! Nőstény ördög!

Skye közelebb vonta magához a hűgát, amikor a legnagyobb fiú, a mészáros fia, tudva, hogy Liberty a gyenge pont, felkapott egy követ a földről, és hozzávágtá. Skye a karjával kivédte a dobást, és nem volt hajlandó összerándulni sem a fájdalomtól, sem a vértől. Liberty sírni kezdett.

Skye meg sem lepődött, amikor Nicholas, otthagya őket, a bagázs felé vette az irányt. Számított rá, hogy amint rájön, mennyire megvetik a többiek, keres helyette más barátot; olyat, akinek apja is van, és nem suttogják az anyjáról azt, hogy boszorkány.

Nicholas viszont megállt a mészáros fia előtt, és udvariasan megszólalt:

– A legenda úgy tartja, hogy ha egy boszorkány jelenlétében kimondják a „boszorkány” szót, az illető fogai elfeketednek, aztán kihullanak.

A fiú a szájához kapta a kezét, hogy eltakarja az egyik oldalon a foghíjassá-gát, a másikon pedig egy feketedő fogát.

Ezután teljesen elfogadottá vált, hogy Skye és Nicholas elválaszthatatlanok. És mivel Nicholas volt a legokosabb tanuló az iskolában, senki sem merte kétségbe vonni a szavait.

Délutánonként együtt sétáltak vissza Skye-ék házához, ahol Nicholas még gyakorolta a leckéjét a konyhában. Az első alkalommal Skye nem is állta meg szó nélkül, és bevallotta, hogy ő soha nem foglalkozik a helyesírással.

– Te nem akarsz megszökni innen? – kérdezte a fiú, majd megrázta a fejét. – Neked nem is kell. Nekem viszont fontos, hogy ha felnövök, bár-hová mehessek, ahová csak akarok.

Megszökni. Skye döbbenten rogyott le egy székre, amikor ráébredt, hogy Nicholas gyakorlatilag a nagynénje fogságában vergődik, akitől semmi szeretetet nem kap, miközben hiába várja, hogy az anyja felépüljön. Ezután leült mellé, és elmerült a szavak helyesírásában, sőt gyakorolt egy kis matematikát is.

Így gyorsan elröppent az év, és újra eljött a nyár. A napok ismét az öbölben teltek, vagy a repülőtéren, ahol repülőleckéket vettek Vanessától, vagy a ház mögötti mocsarakat és lápokot fedezték fel. Időnként Skye anyja partit rendezett. Ezeken a hétvégéken fantasztikus emberek érkeztek Porthlevenbe, néhányan náluk is szálltak meg, a többiek pedig a városka kiadó szobáiba zsúfolódtak be. Skye nem sokat ismert közülük, de ez nem számított. A partik olyan fergetegesek voltak, mint egy hirtelen jött nyári vihar: felvilanyozók, izzott a levegő, tele parázs hevülettel.

Vanessa rábeszélte Nicholas nagynénjét, hogy a fiú ilyenkor náluk aludhasson, és mivel a szobáikat a vendégek rendelkezésére bocsátották, a gyerekek ilyenkor a kertben sátoroztak. Alaposan megfürödtek, felvették a legszebb ruhájukat, Skye kifésülte gubancos, sötétbarna fűrtjeit is. Aztán Nicholasszal beültek a nappali ablakfülkéjébe, ahonnan mindent láthattak.

Liberty, aki imádta a partikat, ilyenkor többször is körbejárta a nappalit. Szemügyre vette a nők ruháit, kihallgatta a beszélgetéseket, és addig bámulta esdeklő tekintettel a vendégeket, míg azok maguk közé nem hívták. Ilyenkor csak úgy sugárzott és bájosan csevegett velük – és senki meg nem mondta volna, hogy bármikor képes bedobni egy rákot az ember ruhájának a hátuljába –, amíg a felnőttek rá nem untak, és vissza nem tértek a saját társaságukhoz. Miután vége lett a partinak, Skye mindig hallotta, ahogy a húga eljártssza az estét a babáival; a Liberty nevű, sötét hajú baba mindig a főszerepet kapta, aki a vendégek odaadó figyelmének a középpontjában állt.

Az egyik ilyen alkalommal – egy évvel azután, hogy Skye találkozott Nicholasszal – Vanessa Penrose később lépett be a nappaliba, mint a többség, és Skye alig ismert rá a saját anyjára: egy idegen nőt látott, fénylő, göndör, feketébe hajló hajjal, élénkvörös ajkakkal. A „francia ruháját” viselte,

ahogyan ő nevezte, ami egy mélyen dekoltált, V kivágású, krémszínű selyemmíderből és egy strucc tollból készült szoknyából állt, amit a krém-szín és az arany különféle árnyalataira festettek. A dekoltázsát egy hozzáillő stólával el kellett volna kissé takarni, de Vanessa sosem viselt stólákat. A csillogó haj, az égő ajkak és a bámulatos aranyszínű tollak együttes hatásának eredményeképpen Vanessa Penrose áttáncolta az éjszakát.

Volt egy férfi, aki minden alkalommal eljött, és aki mindig a kellenél többet táncolt Skye anyjával. Skye figyelte, ahogy az anyja a férfit mosolyog – másmilyen volt ez a mosoly, mint ami a lányainak vagy bármelyik másik vendégének szólt. Úgy lejtettek egymás karján, mint a filmsztárok, és még Liberty is némán ült, annyira megigézte az édesanya káprázatos megjelenése.

A férfi Vanessa fülébe suttogott. Skye nem akarta tovább nézni. Liberty feje a falnak hanyatlott, szemhéja le-lecsukódott, így Skye takarót terített a lábára. Aztán kivezette Nicholast, és felsóhajtott.

– Bárcsak én is így tudnék táncolni! – mondta.

– Megmutassam, hogy kell?

– Te tudsz táncolni?

A fiú megvonta a vállát.

– A szüleim ragaszkodtak hozzá, hogy megtanuljak. Azt mondták, minden úriember tud táncolni.

Skye felnevetett.

– Ha úriember vagy, akkor egy úrihölgyre is szükséged van, akivel táncolhatsz. És mindketten tudjuk, hogy Porthleven lakosai szerint a Penrose család tagjai nem nevezhetők éppen úrihölgyeknek.

– Én ezzel nem értek egyet.

A fiú egy előkelő mozdulattal meghajolt előtte, és úgy mosolygott, hogy Skye máris kevésbé érezte magát kínosan. Nem gúnyolta ki az ügyetlensége miatt, hanem csak vezette őt azon a csodálatos, teliholdas éjszakán, mutatva neki a lépéseket. Ezüstlő fénysugarak keringöztek velük együtt, kísérték a táncukat az alattuk elterülő víztükrön.

– Ezt meg kell majd ismételnünk, ha idősebbek leszünk – mondta Skye, miután megismerkedett az alapokkal. – Ez a környezet sokkal pompásabb ruhát érdemel.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

A fehér ruhájára célzott, ami egyszerű és tiszta volt ugyan, de hiányoztak róla a lenyűgöző arany strucc tollak.

– De mi van, ha akkor már nem leszünk barátok? – kérdezte Nicholas, és hirtelen megállt.

Skye majdnem a lábára lépett.

– Miért ne lennénk azok?

Egymás mellett álltak, és mindketten az óceán felé néztek.

– A nagynéném azt mondja, hogy hamarosan visszamegyünk New Yorkba. Ott kell majd iskolába járnom, ugyanabba, amelyikbe apám is járt. Indulunk, amint jobban lesz az anyám.

– És jobban lesz? – kérdezte Skye.

Csak olyankor látta Nicholas anyját, amikor eljött Vanessához jósoltatni. Olyan volt, mint egy jelenés, aki bármikor eltűnhetett volna észrevétlenül a csillámló habok között.

– Nem tudom – mondta Nicholas.

Ez volt az első alkalom, hogy Skye habozni látta. Megfogta a fiú kezét, és megszorította.

– Örökre itt maradsz – mondta neki.

Elvégre az anyja jósnő, ez csak kölcsönzött neki valamennyi szaktekin-télyt.

– Remélem is.